

Şehrin Tapusu Şairde Saklı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Aralık 2022

İzzeti ikramı günün, geceyi derlediğim kadar gün ışığında sessizliğimi de b/ölüyorum kalemin nazıyla nur saçtığı akıyla.

Ölümsüzlüğü diliyorum bazen
Nasıl da yorgun bir o kadar müptelası olduğum ömrün
Kehanet erbabı sisinde kaybolmak kadar mümkün şehrin
Müdavimi iken dik yokuşların
Sektğim Arnavut kaldırımları kedilerin mezarı mı yoksa?
Düşse bile başının üstüne
Yaratan nasıl da dokuz can vermiş her birine.

Sökün eden sözcükler
Radarına takılı hayatın
Redifler ve cinas kafiyeler
Ne uyruğu var mevsimin ne de ırkı yalnızlığın
Beti benzi atmış bir kere sevdalı şehrin
Ne de olsa tapusu şairde saklı.

Hür sesi hayallerin
Salgına özenen şiirlerin
Kafiyesi ve dizeleri
Diz dize şairin hüznüyle
Ölüm öncesi doğum sonrası katlanan acı ve mutluluk
Doğanın dengesinde saklı nutuk atan kalemin nüktesi
Hem unutulmuşluğun bağdaş kurduğu
Hem de kuruntuların yok olduğu
O coğrafya ki şairin içinde saklı

Cebbar gölgeler belki de telli duvaklı
Bir yalnızlığın resmini çiziyor şair
Küpesi kulağında delikanlı adamın
Mintanı diz boyu güzelliğin ta kendisi kadının
Adam boyu ve de hüznün
Elden gelmeyen ne ise sinmeden evrene
Sindirip de acıları

Bıçkın rüzgârın bıçak gibi doğradığı
Satırlar efsunlu
Şair yufka yürekli
Şiar edindiği umut ve nice hayali
Sunmuş bir kere Rabbi

Sevginin de mihenk taşı büyüttüğü yüreğinde
Boyundan büyük de sevdi mi şair
Nazı niyazı eşlik eder ufacık cüssesine

Ne inkârı mümkün ne itirafı bazen aşkın
İdamesi özlem olsa da koruduğu kadar içindir hayatın
Nüktedan bir sözcükten doğan ilham
Eteklerinden dökülen taşların billur mısralara büründüğü
Ne yoksun ne de umurunda yalnızlık
Sevecen kalemin titridir gezindiği kadar da İstanbul denen
Yaralı şehrin
Sokaklarında saklı binlerce duygu
Nüksederken şairin kalbinden ulaştığı
Kadar evrene
Ufku da umudu da aşkı kadar taşkın...